

Formanden: Lovforslaget er nu færdigt fra Rigsdagen og gaar til Conseilspresidenten.

Man gik derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var: Første Behandling af: Forslag til Lov om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage.

(Eredie Behandling i Folketinget findes i dettes Tidende Sp. 1957 ff, Lovforslaget som vedtaget dersteds i Tillæg C. Sp. 229 ff.).

Justitsministeren (Melleman): Som ærede Medlemmer ville se ved at sammenligne det nu foreliggende Lovforslag med det Lovforslag, som Regjeringen i sin Tid forelagde det andet Thing, er der foregaaet en Del Forandringer i Lovforslaget, om hvilke jeg, idet jeg i dette Dieblift ikke skal tage Hensyn til dem, som efter min Mening ere ganske ubetydelige, skal tillade mig nogle Bemærkninger og da navnlig udtale mig om, hvorledes jeg for min Part stiller mig med Hensyn til de saaledes foretagne Forandringer. Det Punkt, om hvilke der fornemmelig ikke har kunnet tilveiebringes Overensstemmelse mellem det andet Thing og mig, er navnlig Lovforslagets § 7 om Afgangen til Afholdelse af offentlige Møder om Søn- og Helligdage. Det var foreslaaet i Lovforslaget, at Afholdelsen af saadanne Møder skulde være tilladt efter Kl. 4, altsaa ikke i Tiden fra Kl. 9 til 4. Som de Herrer ville vide, er det efter den nugældende Lovgivning saaledes, at indtil Kl. 4 maa saadanne Forsamlinger slet ikke afholdes, og efter Kl. 4 maa de kun holdes med Politiets Tilladelse. Denne sidste Bestemmelse var det min Mening, at man skulde opheve, saaledes at disse Forsamlinger kunde holdes efter Kl. 4; men derimod mente jeg, at ligesom offentlige Forlystelser, Arbejdshjælp, offentlige Udsalg og andre saadanne Høvelser af det offentlige Liv ere forbudne i Tiden fra 9 til 4, saaledes skulde ogsaa i den Tid Afholdelsen af offentlige Forsamlinger være forment. Det vandt imidlertid ikke Bifald, som de Herrer ville se, idet der i § 7 kun blev vedtaget, at offentlige Forsamlinger ikke maatte finde Sted saa nær ved Folkekirkens Kirker og Bedehuse, at Gudstjenesten paa disse Steder der-ved kunde forstyrres. Den Ændring erklærede jeg ikke at kunne gaa ind paa, idet det forekommer mig, at det samme Princip gjennemført med Hensyn til de andre i Lovforslaget omtalte Ting, vil føre til en Tilstand, der i en altfor høj Grad afviger fra den bestaaende Lovgivning og de tilvante Forestillinger, til at man kunde gaa ind derpaa. Smidtidigt har jeg dog ikke opgivet Haabet om, at man mulig kunde komme til en Overenskomst angaaende dette Punkt, som altsaa vel ikke vilde gaa ud paa Vedtagelsen af § 7, som den nu foreligger, men saaledes at man mulig kunde gaae en Mellemvei mellem de stridende Anskuelser. — Det næste Punkt, med Hensyn til hvilket jeg er-

klærede i det andet Thing ikke at kunne gaae ind paa Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget, gjaldt den særegne Helligholdelse af enkelte store Festsdage. Regjeringens Lovforslag var i Overensstemmelse med den hidtil gjældende Ret beregnet paa, at der skulde finde en særegen højere Grad af Fred Sted paa enkelte af de høje Helligdage, navnlig Skjærtorsdag, Langfredag og Store Bededag og den første Dag af de tre store Høitider, navnlig saaledes, at paa disse Dage skulde den Fred, som paa andre Helligdage herskede fra 9—4, udstrække sig til hele Dagen. Dette Forslag blev ikke antaget i det andet Thing, hvor man, som det vil ses, har udblettet det, saaledes at enhver Forskjel mellem de store Helligdage og de almindelige er forvunden af Lovforslaget. Det er et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg i det andet Thing erklærede, at jeg antog, at den almindelige Anskuelse hos Befolkningen ikke vilde være for at udlette enhver Forskjel mellem disse høje Helligdage og de almindelige Søn- og Helligdage. For Resten udtalte jeg, at fra Regjeringens Side kunde der ikke være nogen principiel Betænkning ved at gaa ind derpaa, hvis det virkelig skulde vise sig, at begge Rigsdagens Afdelinger ønskede dette. Jeg skal nemlig med Hensyn til dette Punkt erindre om, at denne Forskjel mellem de høje Helligdage og de almindelige Søn- og Helligdage blev indført ved Forordning af 1845, uagtet Regjeringen ikke foreslog det dengang. I det Forslag, som dengang blev forelagt Stænderne, var der ikke gjort nogen Forskjel mellem Søn- og Helligdagene og disse store Festsdage, men det var begge Stænderforsamlingers med stor Majoritet vedtagne Udtalelse om, at der maatte blive gjort den omtalte Forskjel, som dengang berøgede Regjeringen til at gaa ind paa det, og siden den Tid have vi haft denne Forskjel.

Det er disse to Punkter, om hvilke det for Diebliftet gælder. Der er enkelte andre Forskjelligheder, som jeg imidlertid ikke lægger den Vægt paa, at jeg for deres Skyld skulde ønske Lovforslaget forandret, saaledes som det nu foreligger. Det ene Punkt, som jeg i den Henseende vil henlede Opmerksomheden paa, er Bestemmelsen i § 2. Regjeringens oprindelige Forslag gik kun ud paa, at Butikkerne skulde være lukkede, men at der for Øvrigt ikke skulde være noget Straffeanfvar forbundet med at afflutte en Handel i Tiden fra Kl. 9—4, naar kun Butikshjøren holdtes lukket. Det fandt ikke Bifald, og det vil være de Herrer bekendt, at der fra forskellige Sider af Landet indkom Ændrager, der gik ud paa at anmode om, at dette Forslag maatte blive forandret derhen, at der skulde være et aldeles absolut Forbud, ligesom der nu er, mod at handle i Tiden fra Kl. 9—4, og dette Forslag blev vedtaget i det andet Thing. Det er altsaa et Forslag, der paa dette Punkt gaar ud paa at opretholde den bestaaende Ret. Det hører til den Slags Ting,